

Sygn. akt III RC 555/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w T. III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Zawacka

Protokolant st. sekr. sądowy Alina Pokorska

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2017 r. w. T.

sprawy z powództwa:

A. Z.

przeciwko:

E. Z. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. Z. (1) na rzecz powoda A. Z. kwotę 4300 (cztery tysiące trzysta) złotych;

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3059,56 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych 56/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt III RC 555/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2016 r. A. Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł do tutejszego sądu pozew o roszczenie regresowe przeciwko pozwanej E. Z. (1), domagając się zasądzenia kwoty (...) zł tytułem regresu oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano m.in., że małżeństwo stron wyrokiem Sądu Okręgowego w T. wydanym w sprawie (...) z dnia 9 kwietnia 2013 r. zostało rozwiązane przez rozwód, a wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim synem stron W. Z. powierzono matce z jednoczesnym ustaleniem, że to z nią małoletni będzie zamieszkiwał oraz zasądzone od powoda na rzecz małoletniego alimenty w kwocie po 300,- zł miesięcznie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. wydanym w sprawie I. N. (...) z dnia 8 października 2014 r. zmieniono punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w T. w ten sposób, że powierzono wykonywanie władzy rodzicielskiej A. Z. nad małoletnim W. Z. z jednoczesnym ustaleniem, że miejscem zamieszkania małoletniego będzie każdorazowo miejsce zamieszkania jego ojca. Podstawą do powierzenia ojcu wykonywania władzy rodzicielskiej było porzucenie dziecka przez matkę. W dniu 23 sierpnia 2013 r. pozwana miała odebrać dziecko spod pieczy powoda jednakże na umówione spotkanie nie przyszła. Po odwiezieniu przez powoda dziecka do miejsca zamieszkania pozwanej, jej partnera i jego matki dowiedział się, że pozwana wraz z partnerem (obecnie mężem) wyjechali za granicę.

Podczas pobytu w Polsce w listopadzie 2013r. pozwana nie spotkała się z synem. Od dnia porzucenia dziecka do dnia wniesienia niniejszego pozwu pozwana przekazała na rzecz syna kwotę 2.600 zł.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w T. w sprawie (...) zmieniono punkt 4 wyroku Sądu Okręgowego w T. w ten sposób, że zasądzono od E. Z. (1) na rzecz małoletniego alimenty w kwocie po 700 zł, począwszy od 3 sierpnia 2015r.

Powód wskazał, że miesięczny koszt utrzymania małoletniego syna w okresie gdy dziecko uczęszczało do przedszkola, tj. od 23 sierpnia 2013 r. do dnia dzisiejszego wynosi ok. (...) zł miesięcznie i obejmuje: opłaty mieszkaniowe 345 zł, wyżywienie 370 zł, odzież i obuwie 50 zł, środki higieny osobistej 50 zł, lekarstwa i witaminy 50 zł, rozrywka 20 zł, opłata za przedszkole 200 zł, opłata za opiekę nad dzieckiem 150 zł, koszty dojazdu do przedszkola 200 zł, opłata za język angielski i zumbę 45 zł, przybory do przedszkola 20 zł.

Powód podkreślił też, że do kosztów utrzymania małoletniego należy zaliczyć również koszt przystosowania pokoju, jego remontu i zakupu niezbędnych mebli i urządzeń w związku z podjęciem przez dziecko od września 2015 r. nauki w szkole. Koszt ten wyniósł 4.000 zł. W okresie od września 2013 r. do lipca 2015 r. powód wydał na dziecko kwotę ok. 38.500 zł na którą składa się koszt utrzymania ((...) zł x 23) oraz koszt remontu pokoju w wysokości 4.000 zł. Powód obliczył, że po odjęciu od tej kwoty sumy alimentów należnych dziecku od powoda (300 zł x 23), połowy kosztów remontu pokoju dziecka (2000zł) oraz wpłat dokonanych przez pozwaną – 2600 zł, jego roszczenie regresowe wobec pozwanej wynosi 27000 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 listopada 2016 r. pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano m.in., że faktycznie powód przejął opiekę nad małoletnim jednak nie było to wynikiem porzucenia syna przez pozwaną lecz brakiem zgody powoda na wyjazd i zamieszkania małoletniego z matką w. N. Pozwana sprawując przed wyjazdem opiekę nad dzieckiem wyprowadziła się ze wspólnego lokalu i zawarła z powodem porozumienie w zakresie podziału majątku wspólnego. Zgodnie z tym porozumieniem powód nadal jest dłużnikiem pozwanej. Pozwana do tej pory regulowała alimenty na rzecz syna w kwocie 200 zł miesięcznie albowiem w związku z urodzeniem dziecka pozostaje na urlopie wychowawczym, i nie otrzymuje żadnych środków pieniężnych z tytułu wynagrodzenia za pracę. Jedyнным świadczeniem jest świadczenie rodzinne na córkę L. w wysokości 184 euro. Pozostaje na utrzymaniu swojego męża. Aktualnie ma dwójkę dzieci z drugiego małżeństwa.

Podkreślono, że do sierpnia 2013 r. kiedy to pozwana sprawowała opiekę nad dzieckiem miesięczny koszt jego utrzymania wynosił 600 zł, niedorzecznym jest więc aby w momencie przeprowadzki do ojca koszt utrzymania wzrósł do kwoty 1500 zł miesięcznie. Dodatkowo w roku 2013 pozwany z płaconych przez siebie alimentów potrącał kwotę 90 zł tytułem opłaty za przedszkole.

W toku postępowania powód podtrzymał swoje stanowisko.

Na rozprawie w dniu 8czerwca 2017 r. pozwana uznała żądanie pozwu do kwoty 3.500 zł.

Sąd ustalił, co następuje

Małoletni W. Z. urodził się (...) i jest dzieckiem pochodzącym ze związku małżeńskiego A. Z. i E. Z. (1).

/okoliczność bezsporna a ponadto dowód: odpis skrócony aktu urodzenia – k. 18 akt/

Wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 9 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie (...) rozwiązano małżeństwo stron przez rozwód bez orzekania o winie. W punkcie 2 wyroku władzę rodzicielską nad małoletnim powierzono obojgu

rodzicom i ustalono, że małoletni będzie zamieszkiwał z matką. W punkcie 4 wyroku zobowiązano A. Z. do płacenia na rzecz małoletniego alimentów w kwocie po 300 zł miesięcznie.

/ dowód: wyrok z dn. 9.04.2013r. – k. 51 akt (...) SO w T./

Pozwana była wówczas zatrudniona w sklepie odzieżowym na 1/2 etatu i zarabiała ok. 600 zł netto miesięcznie. Jej miesięczny koszt utrzymania wynosił 400 zł miesięcznie, a koszt utrzymania małoletniego W. 500-600 zł miesięcznie, ojciec dziecka prócz tego że płacił alimenty ponosił także opłatę z tytułu uczęszczania dziecka do przedszkola. Powód wówczas prowadził własną działalność gospodarczą, z której miesięcznie osiągał dochód ok. (...) zł.

/dowód: akta (...) SO w T./

Postanowieniem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Rejonowy w T. III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie I. N. (...) zmienił punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 9 kwietnia 2013 r. w ten sposób, że powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad mał. W. jego ojcu, A. Z. a władzę matki ograniczył do współdecydowania o kierunku kształcenia o raz innych najistotniejszych sprawach dziecka z wyłączeniem spraw co do sposobu leczenia małoletniego .

/dowód: odpis postanowienia z dn. 8.10.2014r. – k. 15 akt/

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w T. III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie (...) zmienił punkt 4 wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 9 kwietnia 2013 r. w ten sposób, że zasądził od E. Z. (1) na rzecz małoletniego W. alimenty w kwocie po 700 zł miesięcznie poczynając od dnia 3 sierpnia 2015 r.

/dowód: wyrok z dn. 18.05.2016r. – k. 86 akt (...) SR w T./

Małoletni W. Z. zamieszkał z powodem od dnia 23 sierpnia 2013 r., z tego względu, że pozwana pozostawiła syna w przedszkolu, nie informując powoda, że sama wyjeżdża za granicę. Wcześniej pozwana zwracała się do powoda z prośbą o zgodę na wydanie paszportu i wyjazd za granicę, czemu powód się sprzeciwiał.

Od września 2013 r. małoletni kontynuował naukę w przedszkolu, za które opłata wynosiła 180 zł miesięcznie, plus koszty zajęć dodatkowych – 50 zł miesięcznie.

Po zamieszkaniu z ojcem małoletni korzystał z pomocy psychologa oraz psychiatry, głównie były to wizyty bezpłatne, dwie pierwsze odpłatne wizyty u psychiatry sfinansowała matka powoda.

Powód zabierał małoletniego na zajęcia dodatkowe jak piłka nożna, basen czy łyżwy. Początkowo w opiece nad synem pomagała mu siostra i matka, następnie małoletnim po zajęciach w przedszkolu opiekowała się E. Z. (2) – matka jego ówczesnej parterki. E. Z. (2) opiekowała się małoletnim od 2013 r. do 2015 r. Powód przekazywał jej co miesiąc kwotę 150 zł miesięcznie, mimo, że E. Z. (2) nie żądała pieniędzy za opiekę nad W.. Gdy nie chciała przyjąć pieniędzy to powód zostawiał je jej na ławie.

W dniu 13 lipca 2015r., powód kupił tapetę i klej z przeznaczeniem do pokoju syna za kwotę 126 zł, a w dniu 15 lipca 2015r zestaw mebli do jego pokoju, zaciągając na ten cel kredyt ratalny w wysokości 1958 zł, który zaczął spłacać do sierpnia 2015r. Za usługi remontowe na rzecz W. W. (2) w wysokości 1500 zł powód zapłacił w styczniu 2016r. Remont ten był przeprowadzany od jesieni 2015r.

Powód zaciągał pożyczki u swojej siostry A. P., w sumie na kwotę ok. 10 000 zł, przy czym jedna z nich obejmowała kwotę 5000zł, pozostałe były mniejsza 200-500 zł, przeznaczone na różne cele, w tym na opłacenie zaległego czynszu i należności wobec ZUS-u w okresie, kiedy firma powoda nie pracowała. Do chwili obecnej powód spłacił siostrze ok. ok. 400-500 zł.

Powód wraz ze swoim szwagrem prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług remontowo-budowlanych. W okresie zimowym nie ma zleceń jednak działalność nie jest zawieszana. Od 2013r. powód często

chorował i przebywał na zwolnieniach lekarskim. Jego dochód wykazany w ramach rocznych zeznań podatkowych za rok 2014 wyniósł średnio miesięcznie 271 zł a za rok 2015 - 375,11 zł miesięcznie.

Czynsz za mieszkanie, jakie powód zajmuje wraz z synem wynosi ok. 700 zł miesięcznie.

/dowód: Umowa kredytu – k. 20-21 akt,

Wydruki dotyczące wysokości opłat k.23-33

Kopia paragonu k.22

Zestawienie przychodów i rozchodów – k. 108-110 akt,

PIT powoda za rok 2013 – k. 11-121 akt,

PIT powoda za rok 2014 – k. 122-133 akt,

PIT powoda za rok 2015 – k. 134-139 akt,

zaświadczenie z przedszkola – k. 159 akt,

faktura za usługi remontowe – k. 179 akt

zeznania świadka E. Z. (2) – k. 196-196v. akt,

zeznania świadka W. W. (2) – k. 202-202v. akt,

zeznania świadka A. P. – k. 172v.-173 akt,

przesłuchanie powoda – k. 202v.-204 akt/

Pozwana po rozwodzie pracowała na 1/2 etatu w sklepie odzieżowym z wynagrodzeniem 600zł netto miesięcznie oraz dodatkowo sprzątała z czego uzyskiwała dochód 500 zł miesięcznie. W dniu 23 sierpnia 2013 r. wyjechała wraz z partnerem do N. W listopadzie 2013 r. wróciła do Polski i wówczas wyszła za mąż. W czerwcu 2014 r. urodziła pierwszą córkę, a we wrześniu 2016 r. drugą. Podczas pobytu w N. nie pracowała, pozostawała na utrzymaniu męża, z którym pozostaje w ustroju rozdzielności majątkowej.

W okresie od września 2013 r. do lipca 2015 r. pozwana przekazała powodowi na utrzymanie małoletniego W. łącznie kwotę 2.600 zł.

Od jesieni 2016 r. pozwana wraz z córkami mieszka u swojej teściowej w B.. Mąż przekazuje jej co miesiąc zasiłki rodzinne na rzecz córek, tj. 360 euro oraz 500 zł na wyżywienie.

Na prąd i wodę przekazuje teściowej 100 zł miesięcznie. Spłaca też zaległość jaką ma u komornika w łącznej kwocie (...)zł.

/dowód: potwierdzenie przelewów – k. 44-47 akt,

zeznania świadka B. P. – k. 147 akt,

umowa o pracę – k. 150-151 akt,

świadcstwo pracy – k. 152 akt,

akt notarialny z 2.01.2014r. – k. 153-155 akt,

przesłuchanie E. Z. (1) – k. 204-205 akt/

Sąd zważył, co następuje

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przesłuchania stron, zeznań świadków B. P., A. P., W. W. (2) i E. Z. (2) oraz dokumentów zgromadzonych w sprawie, a także w oparciu o akta sprawy o sygn. (...) Sądu Okręgowego w T. i akta (...) Sądu Rejonowego w T..

Sąd przyjął za wiarygodne dowody w postaci dokumentów złożonych przez strony do akt sprawy, albowiem nie było podstaw do ich podważenia. W szczególności jednak żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani prawdziwości treści w nich zawartych.

Walor wiarygodności Sąd przyznał też zeznaniom świadków B. P., A. P., W. W. (2) i E. Z. (2). Były one bowiem spójne, logiczne, a ponadto znalazły potwierdzenie w stosownych dokumentach zgromadzonych w sprawie, a i Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Zeznania stron Sąd uznał za wiarygodne w takiej części, w jakiej znalazły one potwierdzenie w zgromadzonych dowodach. Wątpliwości Sądu budzi ta część twierdzeń powoda, która dotyczy wysokości uzyskiwanych przez niego dochodów. Z treści wyjaśnień informacyjnych powoda wynika, że oprócz dochodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej dorabiał, a jednocześnie jego możliwości pracy były ograniczone z powodu choroby. Porównanie podstawowych jego wydatków, obejmujących czynsz za mieszkanie, opłaty eksploatacyjne, koszty przedszkola syna z dochodami wynikającymi z rocznych zeznań podatkowych za lata 2014 i 2015 nasuwają spostrzeżenie, że powód nie byłby w stanie się utrzymać, nawet przy wydatnej pomocy rodziny. Znamiennym jest, że podczas przesłuchania w dniu 8 czerwca 2017r. o źródła finansowania wydatków na syna powód oznajmił, że nie chce tego wątku rozwijać, co ewidentnie wskazuje, że nie chce ujawnić rzeczywistych dochodów.

Powód wnosił o roszczenie regresowe domagając się od pozwanej kwoty (...) zł za okres od września 2013 r. do lipca 2015 r., tytułem zwrotu części środków poniesionych na utrzymanie i wychowanie małoletniego W. Z..

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie stanowi art. 140 § 1 kro. Zgodnie z jego treścią osoba, która dostarcza drugiemu środków utrzymania lub wychowania nie będąc do tego zobowiązana albo będąc zobowiązana z tego powodu, że uzyskanie na czas świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej w bliższej lub tej samej kolejności byłoby dla uprawnionego niemożliwe lub połączone z nadmiernymi trudnościami, może żądać zwrotu od osoby, która powinna była te świadczenia spełnić.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż charakter roszczeń zwrotnych jest inny niż charakter roszczeń alimentacyjnych. Odrębny charakter roszczeń zwrotnych w porównaniu z roszczeniami alimentacyjnymi polega na tym, że są one roszczeniami czysto majątkowymi. Osoba, której przysługuje roszczenie regresowe nie jest ograniczona w dysponowaniu nim, może je przenieść na inną osobę lub zrzec się jego dochodzenia.

Do skutecznego dochodzenia roszczenia regresowego nie jest konieczna uprzednia konkretyzacja określonego stosunku alimentacyjnego.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż to z rodziców, które świadczyło alimenty na rzecz dziecka w zakresie przekraczającym jego obowiązek, nie traci roszczenia z art. 140§1 kro względem drugiego rodzica – tylko z tej przyczyny, że mogło we właściwym czasie bez nadmiernych trudności uzyskać dla dziecka od drugiego z rodziców świadczenia alimentacyjne. (por. uchwała z dnia 6 marca 1975 r., III CZP 3/75, OSN CP 1976, nr 3, poz.32).

Sąd Najwyższy podkreślił również, że małżonkowi, który wyłącznie łożył na utrzymanie wspólnego dziecka, przysługuje prawo domagania się od współmałżonka zwrotu odpowiedniej części poniesionych na ten cel kosztów, niezależnie od tego, z jakich źródeł czerpał on środki na zaspokojenie potrzeb dziecka. (por. uchwała z dnia 24 lutego 1978 r., III CZP 4/78, OSN CP 1978, nr 9, poz.15).

W procesie regresowym o dochodzenie dla ustalenia stanu majątkowego i zarobków obu stron, lecz tylko pozwanego (zobowiązanego) i uprawnionego, który w procesie udziału nie bierze, i to tego stanu, jaki istniał w czasie, którego roszczenie regresowe dotyczy.

Dochodzenie powinno bowiem zmierzać do ustalenia, jakich świadczeń alimentacyjnych powinien dokonać zobowiązany i jakie świadczenia na skutek tego można uważać za poniesione w jego miejsce przez powoda. (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 29 stycznia 1954 r., IC 3074/52 OSN 1955, nr 4, poz.68).

Ze względu na powyższe wysokość roszczeń regresowych podlega zatem podwójnemu ograniczeniu, z jednej strony limituje ją wartość świadczeń spełnionych na rzecz uprawnionego przez dochodzącego roszczenia regresowe, a z drugiej strony granicę tego roszczenia stanowi zakres usprawiedliwionych i podlegających zaspokojeniu potrzeb uprawnionego.

Zgodnie z treścią art.133 § 1 kro – rodzice są zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie samodzielnie się utrzymać.

Natomiast art. 135 kro stanowi zaś, że zakres świadczeń alimentacyjnych zależy usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego określenie wysokości alimentów od każdego z rodziców na rzecz dziecka stanowi wypadkową usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego oraz wkładu osobistych starań rodzica o utrzymanie i wychowanie dziecka. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1974 r., III CZP 41/74, OSN CP 1975, nr 5, poz.76).

Do zakresu usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego będącego w niedostatku należy zaliczyć tylko takie potrzeby (materialne i niematerialne), których zaspokojenie jest konieczne do godziwej egzystencji uprawnionego.

Najszerszy zakres usprawiedliwionych potrzeb przysługuje dziecku, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Przyjmuje się, że zakres ten powinien być ustalony w ten sposób, aby w razie zaspokojenia potrzeb stopa życiowa dziecka była taka sama, jak stopa życiowa rodziców.

Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, iż rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich sami żyją. (por. IV uchwała SN z dnia 16 grudnia 1987 r.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest że od końca sierpnia 2013 r. do lipca 2015r., a więc przez okres 23 miesiące, powód ponosił koszty utrzymania małoletniego syna stron. W ocenie Sądu żądana przez powoda kwota (...) zł nie znajduje jednak oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, ani w kwestii poniesionych przez A. Z. kosztów utrzymania syna ani w kwestii możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanej

W toku procesu powód wskazywał, że koszt utrzymania syna we wskazanym okresie wynosił (...) zł miesięcznie. W ocenie Sądu jest to kwota, która w żaden sposób nie znajduje uzasadnienia w dostarczonych dowodach. Wskazać należy, że w kwietniu 2013 r. gdy strony się rozwodziły i ustalane były koszty utrzymania dziecka, zarówno powód jak i pozwana zgodnie wskazali, że kosztu utrzymania małoletniego wynosiły wówczas ok. 500- 600 zł. W trakcie sprawy rozwodowej powód zgodził się na płacenie alimentów w kwocie po 300 zł miesięcznie. Dodatkowo poza alimentami uiszczał on opłatę za przedszkole oraz za zajęcia dodatkowe małoletniego, a więc wydatki ponoszone przez A. Z. tytułem opłaty za przedszkole należy potraktować jako jego wkład własny w utrzymanie syna.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie „brak podstaw do wliczania do obowiązku alimentacyjnego kosztów mieszkania i jego utrzymania. W kwocie alimentów należy uwzględnić niejako ryczałtowo koszty zużycia wody, prądu, gazu do gotowania i ogrzania wody użytkowej dla dzieci. Jednak koszt utrzymania i ogrzania mieszkania obciąża rodzica któremu powierzono wykonywanie władzy rodzicielskiej i zobowiązany jest zapewnić dla siebie takie

mieszkanie, które umożliwi pobyt z nim dzieci.” (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 marca 2016 r. w sprawie I ACa 1755/15). Stanowisko to jest w pełni trafne. Powód, zanim syn z nim zamieszkał, był zobligowany do ponoszenia całości opłaty za czynsz, fakt przejęcia opieki nad synem mógł wpłynąć co najwyżej na wysokość opłat związanych ze zużyciem wody czy prądu, ale z pewnością brak jest podstaw do wliczania przez powoda do kosztów utrzymania małoletniego połowy opłaty uiszczanej przez niego tytułem czynszu za mieszkanie, albowiem niezależnie od tego czy zamieszkuje z nim małoletni czy też nie, jest on zobowiązany do uiszczania tej opłaty we wskazane wysokości.

Nie wykazane też zostały koszty ponoszone na leczenie małoletniego, tj. koszty wizyt oraz badań lekarskich. Powód wskazywał, że małoletni w związku z porzuceniem przez matkę wymagał wielu wizyt u psychologa co wiązało się z dodatkowymi kosztami. W trakcie postępowania okazało się jednak, co potwierdziła świadek A. P., że wizyty te miały charakter nieodpłatny. Powód wskazywał, że we wskazanym okresie ponosił zwiększone wydatki związane z leczeniem syna co generowało dodatkowy koszt na poziomie 50-80 zł miesięcznie. Powód powołując się na fakt, że małoletni często choruje i w związku z tym ponosi zwiększone wydatki powinien był to wykazać chociażby przez przedłożenie kopii książeczki zdrowia małoletniego, czego jednak w toku postępowania nie uczynił.

Należy zwrócić też uwagę na wskazane przez powoda koszty opiekunki w kwocie 150 zł miesięcznie. Przede wszystkim należy wskazać, że świadek E. Z. (2) wskazała, że nie domagała się pieniędzy za opiekę nad małoletnim. Dodatkowo niezrozumiałe wydaje się korzystanie przez powoda z pomocy opiekunki w sytuacji, gdy we wskazanym czasie powód – jak wskazywał – wielokrotnie chorował, i przebywał na zwolnieniach lekarskich. Dodatkowo z zeznań świadka A. P. wynika, że okres zimowy dla firmy powoda jest takim okresem gdzie co prawda nie zawiesza on działalności, jednak nie ma w tym czasie zleceń i nie otrzymuje on dochodów. Mając ten fakt na uwadze nielogicznym wydaje się korzystanie popołudniami z pomocy opiekunki, zwłaszcza że do godziny 15.00 małoletni przebywał wówczas w przedszkolu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd ocenił, że koszty utrzymania małoletniego W. nie uległy znaczącemu wzrostowi w porównaniu do tych, jakie istniały w momencie orzekania rozwodu między stronami. Małoletni nadal uczęszczał do przedszkola ani nie zmieniły się drastycznie jego nawyki żywieniowe.

Przechodząc do analizy sytuacji pozwanej należy wskazać, że biorąc pod uwagę wykształcenie pozwanej, jej kwalifikacje i doświadczenie zawodowe uznał, że nie byłaby ona w stanie otrzymać wynagrodzenia wyższego niż najniższa krajowa. Wobec tego Sąd ocenił jej możliwości zarobkowe na poziomie 300 zł miesięcznie.

Niezasadne jest również domaganie się przez powoda od pozwanej zwrotu połowy kosztów remontu pokoju syna, albowiem wydatki z tym związane, nie licząc zakupu tapety za 126 zł, powód faktycznie ponosił od sierpnia 2015r., kiedy to zaczął spłacać meble zakupione na raty, oraz w styczniu 2016r., czyli już po upływie okresu objętego żądaniem pozwu.

Ustalając kwotę należną od pozwanej na rzecz powoda Sąd wyliczył, że obowiązek alimentacyjny pozwanej za okres 23 miesięcy wyniósł (...) zł. We wskazanym okresie pozwana uiściła na rzecz powoda łącznie kwotę (...)zł. Sąd zasądził więc od E. Z. (1) na rzecz A. Z. kwotę (...) zł, stanowiącą różnicę między wskazanymi wyżej kwotami orzekając jak w punkcie I sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód przegrał sprawę w 84%. Mając na uwadze, że pozew w niniejszej sprawie wpłynął przed 27.10.2016r., w kwestii ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika zastosowanie miały stawki wynikające z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz w brzmieniu obowiązującym przed zmianą, wprowadzoną rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. Obie strony procesu korzystały z pomocy profesjonalnych pełnomocników, a stawka wynagrodzenia każdego z nich wynosiła (...) zł. Suma kosztów postępowania wynosiła (...)zł i obejmowała: sumę kosztów wynagrodzeń pełnomocników – 9600 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa 34 zł oraz opłatę sądową od pozwu (...) zł. Powód poniósł koszty w wysokości (...) zł, a pozwana - (...)a ponieważ strona powodowa przegrała sprawę

w 84 % przypadająca na nią część kosztów procesu to kwota (...) zł, zatem Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej równicę pomiędzy kwotą kosztów postępowania obciążającą powoda z uwagi na wynik sprawy, a wysokością kosztów faktycznie poniesionych, tj. (...) zł orzekając jak w punkcie III sentencji.